

Кочо гледа баща си смутенъ.

Кона. (Загрижена)... Какво има!... какво?

Калчо (Хваща болната ржка). Змия!

= Какъ змия!

— Змия ме охапа!

= Змия!

— Змия пепелянка!

= Що думашъ!... Че...

— Плъзна се изъ една шубръчка — и се
стрялна право къмъ чело...

= (Извиква) Ахъ!

— Добре, че си изпречихъ ржката...

= И те захапа въ ржката!

— Клъвна ми палеца.

= Ами отровата?

— Смукахъ — плюхъ, смукахъ — плюхъ.

= (Къмъ Кочо) Тичай за доктора!

Кочо излиза тичешкомъ.

III.

Калчо Калцунковъ вдига ржка, като да се увѣ-
ри боли ли го! тежи ли? Клати безнадежно глава.

Кона го погледна състрадателно.

Кона (успокоително). Може пъкъ тъй да ти
си е сторило, че е пепелянка...

Калчо. (Ропнато). Какво ще ми се стори!..
не съмъ вчерашенъ! Видѣхъ я, както тебе виждамъ
сега... Дълга колкото точилка; съ рогче...

— Убили я?

= Това ли ми бѣше!.. Азъ почнахъ да из-
смуквамъ отровата, а другаритѣ ми я погнаха...

— Дано сж я убили.